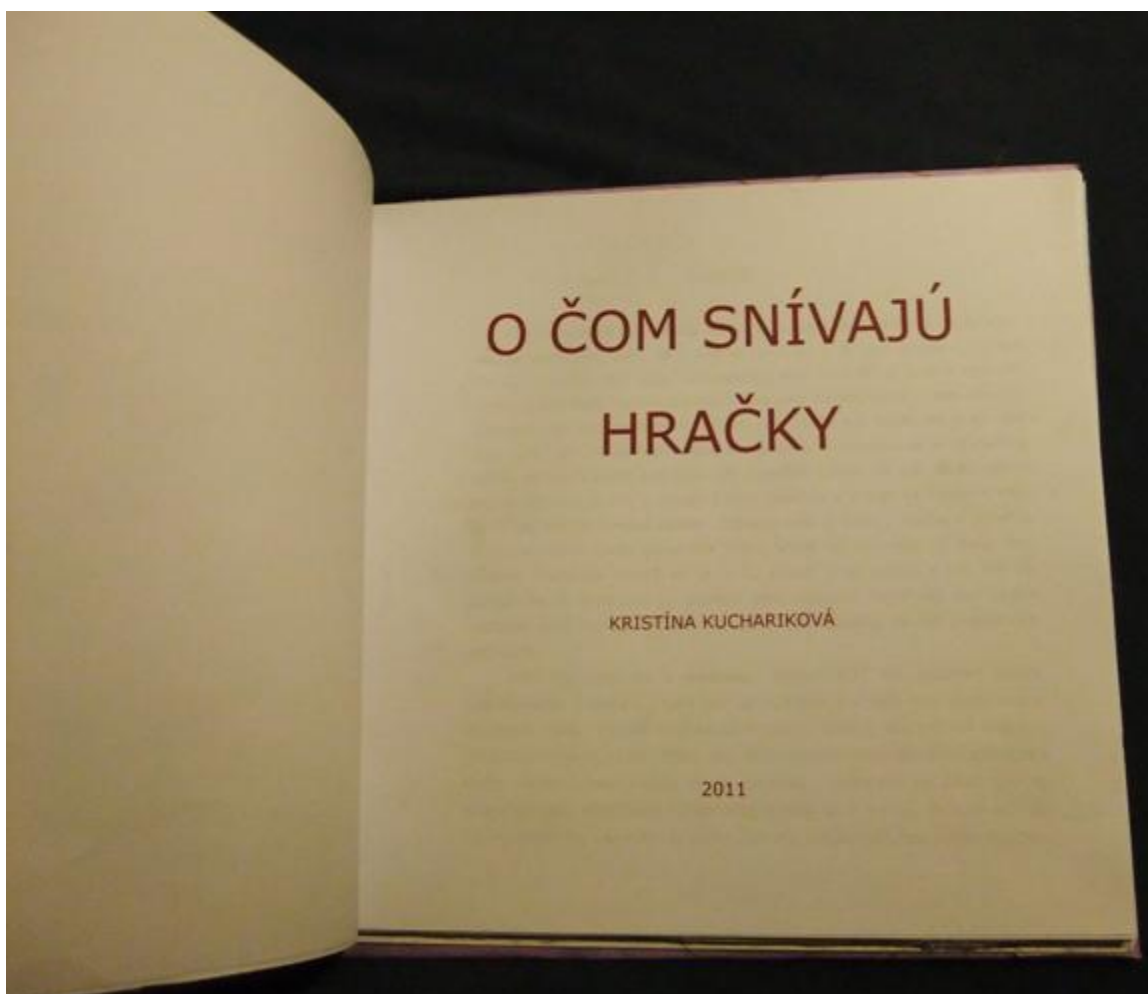

1. MIESTO V LITERÁRNEJ SÚŤAŽI VYHRALA KRISTÍNA KUCHARIKOVÁ Z CCVČ BELUŠA

Po úspešnom minuloročnom umiestnení Kristínky Kucharikovej v medzinárodnej, Česko - Slovensko - Poľskej súťaži Tvoríme vlastnú knihu, sme neváhali ani tento rok a zúčastnili sme sa už 12. ročníka súťaže, ktorého témou bolo: „O čom snívajú hračky“. Súťaž sa uskutočňuje v dvoch etapách, z ktorých vyhodnotenie prvej, národnej prebehlo 04. mája 2011 v Krajskej knižnici v Žiline. Do súťaže sa môžu prihlásiť žiaci do 16 rokov, ktorých ulohou je napísať ilustrovanú, vlastnoručne zviazanú knihu. Kristínka Kuchariková (14 rokov) i tento rok úspešne prezentovala Cirkevné centrum voľného času v rámci Literárneho krúžku a zo 160 prác obsadila v národnom kole 1. miesto, k čomu jej samozrejme dodatočne blahoželáme. Cieľom literárneho krúžku v centre je podporovať a rozvíjať záujem a pozitívny vzťah k literárnej tvorbe. I vďaka takejto súťaži vidieť, že i dnešná mládež má záujem o literatúru. Podľa poroty bol zo všetkých ročníkov najväčší počet prác zaslaný tento rok a hlavnou postavou v 80% prác bol plyšový macko. Kristínka postupuje do medzinárodného kola, ktorého vyhodnotenie bude prebiehať v ČR v Mestskej knižnici vo Frýdku Místku. Kristínke samozrejme držíme palce, aby so svojou prácou uspela i v druhej časti súťaže.

Mgr. Miroslava Gergelová

DAMIÁN

Je príjemná slnečná streda. Vonku jemne veje vánok a štebocú lastovičky. Rodičia skoro ráno odišli na pracovné stretnutie a ja som zostala s bratom Damiánom doma. Keď vstal, naraňajkovali sme sa a išli sa hrať s legovými postavkami. Naraz som sa zadívala na izbu plnú hračiek, ktorá vo mne vyvolala spomienky na detstvo. Detstvo, ktorým som prešla ako každé iné dieťa. Boli časy, kedy som chcela robiť všetko ako dospelá, no nie vždy sa mi to darilo a rodičia mi museli podať pomocnú ruku a oprášiť kolená. Na tvári sa mi objavil mierny úsmev a ja som si pritisla k sebe Damiána a vrúcne ho objala. Z tejto chvíle ma vyrušil zvoniaci telefón. Zosadila som si brata z kolena a zodvihla slúchadlo. Volala moja kamarátka Miška, ktorá mi oznámila, že bude mať ďalšieho súrodenca. Chcela sa so mnou podeliť o jej radosť, a tak sme sa dohodli, že sa stretneme vo Sverepci pred kostolom. Hneď ako som zložila slúchadlo prišli rodičia. Chvíľu namietali, ale nakoniec sa mi podarilo ich presvedčiť.

Keď som vystúpila z autobusu, zbadala som len skupinku babiek vychádzajúcich z kostola. Lepšie som sa rozhládla a uvidela som rozjasnenú a vyškerenú Mišku. Najskôr sme sa išli prejsť na ihrisko, kde bol hŕf chlapcov naháňajúcich sa za loptou. Medzi nimi sme spoznali nášho bývalého spolužiaka Braňa. Najskôr sme si mysleli, že nás nespozná - mýlili sme sa. Chvíľu sme sa rozprávali, keď som zrazu uvidela auto blížiac sa k ihrisku. To auto mi bolo nejaké povedomé a keď som sa lepšie zadívala, uvidela som tam mojich rodičov.

Prí umývadle ležalo neskutočné množstvo káčat. Keďže som nemala čo robiť. Ako som sa
som zrak vzápätí matracu. „Damián, n
Napomínala som ho. Mohla som tušit, že
stane, mám ho na starosti ja. Presne takto
sme mali približne 7 rokov, taktiež sme si
to vážne super zábava, pokiaľ Lucia nespa
napeskný pohľad a od tých čias sa skákanie
premenila myšlienka, že... a zrazu som zač
smieť na stôl a bežala do izby. Ako som tá
trude. Ani som sa nenazdala a pred oči
ležalo množstvo skia a všade bola rozilata
Nema. „To, to“... snažil sa mi vysvetľovať
sivo. Rýchlo som pochytala Nema a uteka
nádobu, do ktorej som rýchlo napustila v
ťaž. Horšie to bolo s izbou. Drobné kúsok
ich pozorovala a bežala vyniesť do smetn
sme mali čo robiť. Navyše som bola nehn
dopadlo takto. Na dôvod som nemala
obľúbenému podlahu. Zaujímalo ma ako